

d ů v o d e c h:

Názor žalované, že exekuce vedená proti ní jest bezúčinná, poněvadž exekuční žádost neudává právní titul zabavené pohledávky, není správný a poukazuje se dovolatelka v té příčině na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Rovněž nezáleží na tom, zdali Zikmundovi F-ovi platila za povinného Josefa S. strana žalovaná, či pojišťovna, ježto pojišťovna mohla jednati jen v zastoupení strany žalované. Jinak však jest dovolací důvod nesprávného právního posouzení oprávněn. Názor, že soud první stolice nebyl oprávněn zjišťovati, že Josef S. před exekučním zabavením postoupil svou pohledávku Zikmundu F., poněvadž žalovaná strana v první stolici nic takového netvrdila a neosvojila si údaje svědka Josefa S., jest mylný. Je sice pravda, že žalující věřitel musí dokázati toliko vznik pohledávky, kdežto její zánik nebo převod musí dokázati žalovaný dlužník, a totéž platí, žaluje-li místo původního věřitele vymáhající věřitel, pro něhož byla pohledávka ta zabavena a k vybrání přikázána, poddlužníka. Na žalující straně bylo tedy jen dokázati vznik zabavené pohledávky, kdežto její zánik nebo převod příslušelo dokázati straně žalované. Rozhodnou je tedy jediné okolnost, zda Josefu S. v době zabavení příslušela pohledávka proti straně žalované, a nikoli, zdali a kdy byla žalovaná strana o postupu pohledávky uvědoměna, neboť placení původnímu dlužníku (postupiteli) před nabytím vědomosti o postupu jest podle § 1395 obč. zák. právem a nikoli povinností věřitele a rovněž i složení pohledávky na soud podle § 307 ex. ř., nežádá-li za to některý věřitel, jemuž byla pohledávka přikázána. Vyplatí-li dlužník, resp. poddlužník peníze pravému věřiteli, nemohou ho stíhati žádné škodlivé následky.

Čís. 14857.

K §§ 95 a 145 čís. 221/24 Sb. z. a n. a § 49 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n.
Pojištěnec nemá proti nemocenské pojišťovně nárok, aby byl léčen určitým způsobem.

Byla-li Všeobecným pensijním ústavem zavedena léčebná péče u pojištěnce, jenž má nárok na dávky z nemocenského pojištění, není příslušná okresní nemocenská pojišťovna zproštěna závazků plynoucích z nemocenského pojištění.

Kdo vynaložil podle § 1042 obč. zák. náklad na léčebnou péči zaměstnance, jest oprávněn domáhati se na zaměstnavateli náhrady škody pro nepřihlášení zaměstnance k pensijnímu pojištění ve výši nákladu který byl by nesl Všeobecný pensijní ústav.

((Rozh. ze dne 10. ledna 1936, Rv I 114/34.))

Syn žalobkyně Jan P. byl přihlášen k nemocenskému pojištění u okresní nemocenské pojišťovny v N. B., nebyl však po dosažení 16 let (10. dubna 1929) přihlášen žalovaným svým zaměstnavatelem k pensij-

nímu pojištění. V květnu 1930 ochuravěl tuberkulosou plic a když šlo o zavedení léčebné péče Všeobecným pensijním ústavem v P., tento ústav zamítl zavést léčbu z toho důvodu, že Jan P. nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění. Jan P. byl pak léčen v sanatoriích v Tatrách a po návratu z Tater ještě Dr. G-ovou v H. K. K pensijnímu pojištění byl pak Jan P. žalovaným dodatečně přihlášen 11. července 1930 a zemská úřadovna I. Všeobecného pensijního ústavu uznala pojistnou povinnost žalovaného, jenž zaplatil veškeré příspěvky připadající na předchozí dobu od 14. dubna 1930. Sporem, o nějž jde, jsou uplatněny náklady léčby vynaložené matkou Jana P-a a sice celé proti žalovanému z důvodu náhrady škody pro nepřihlášení k pensijnímu pojištění. První soud uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Podle § 95 I. čís. 1 zákona o sociálním pojištění čís. 221/24, v doslovu zák. čís. 184/28 Sb. z. a n. má pojištěnec nárok proti příslušné okresní nemocenské pojišťovně, aby mu v době onemocnění bylo poskytnuto nemocenské ošetření, t. j. zdarma lékařská pomoc, potřebné léky a jiné terapeutické pomůcky. Při tom má pojištěnec, který jest práce neschopen pro nemoc nepřivoděnou úmyslně podle § 95 I. čís. 2 zák., nárok na nemocenské, které jest stanoveno pro jednotlivé třídy určitými sazbami. Z ustanovení § 95 I. čís. 1 a § 145 dotčeného zákona vyplývá, že pojištěnec nemá proti nemocenské pojišťovně nároku na to, aby byl léčen určitým způsobem, zejména v sanatoriích. Zákon o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách čís. 26/29 Sb. z. a n. upravuje v § 49 a násl. tak zv. léčebnou péči důchodců a pojištěnců, jejíž účel jest jiný než účel léčebný podle zákona o pojištění nemocenském. Léčebná péče Všeobecného pensijního ústavu zasahuje hlavně tam, kde jde o zastavení chorobného procesu a kde jest dána podle stavu lékařské vědy pravděpodobnost, že provedeným léčením bude oddálena nebo odstraněna hrozící invalidita. K léčení byly vybrány pouze určité skupiny chorob a to zvláště ony, které nejvíce ohrožují způsobilost pojištění v mladším věku, mezi nimi jest i tuberkulóza plic. Byla-li Všeobecným pensijním ústavem zavedena léčebná péče pojištěnce, jenž má nárok na dávky z pojištění nemocenského, není příslušná okresní nemocenská pojišťovna zproštěna závazků, plynoucích z tohoto nemocenského pojištění (srov. § 52 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n.). Léčebná péče podle § 49 a n. zákona čís. 26/29 Sb. z. a n. jest ovšem dobrovolná a pojištěnec nemá na ni právního nároku. Jde tedy o to, může-li býti přes to požadována náhrada vzniklé škody, když byly u nezletilého Jana P. splněny všechny předpoklady pro zavedení této léčebné péče, takže by ji byl Všeobecný pensijní ústav zavedl, kdyby byl býval přihlášen k pensijnímu pojištění. Žalovaný v odvolání nenapadl zjištění soudu I. stolice o postupu Všeobecného pensijního ústavu při poskytování lé-

čebné péče. Všeobecný pensijní ústav stanovil směrnice, podle nichž provádí léčebnou péči, a to tak, že ji zavede bez dalšího šetření, když jde o chorobu pojatou do této péče (tuberkulosu) a je-li připojen posudek lékařský, v němž navržena jest i léčebná metoda. K příznivému vyřízení jest oprávněn ředitel ústavu. Doporučí-li primář nemocnice nebo pokladniční lékař vzhledem ke stupni tuberkulosy léčení ve vyšší poloze a vysloví pravděpodobnost, že léčením v sanatoriu zabrání se předčasně hrozící invaliditě, povolí Všeobecný pensijní ústav bez námitek léčení v tatranských sanatoriích. Bylo-li doporučeno lékařem sanatoria, povoluje Všeobecný pensijní ústav také zavedení léčby pneumothoraxem. V souzené věci zjistil soud první stolice, že ošetřující lékař zjistil u žalobce tuberkulosu a doporučil léčení v některém sanatoriu v Tatrách. Rovněž lékař okresní nemocenské pojišťovny zjistil otevřenou plicní tuberkulosu a doporučoval léčení v některém sanatoriu tatranském. Ošetřující lékař v Tatrách potvrdil pak, že návrat pracovní schopnosti u Jana P. jest možný. Tím zjištěny byly veškeré předpoklady, za kterých Všeobecný pensijní ústav léčebnou péči v Tatrách zavádí a kterou podle potvrzení ze dne 15. prosince 1930 byl by také zavedl u Jana P., kdyby ho byl zaměstnavatel — žalovaný — však podle zákona přihlásil. Toto potvrzení jest podepsáno Drem O., který podle směrnic Všeobecného pensijního ústavu měl o žádosti Jana P. rozhodnouti, jeho úsudek tedy jest směrodatný. Ježto léčebná péče jest stanovena zákonem, Jan P. vyhověl veškerým podmínkám pro zavedení této léčby, a orgán rozhodující o žádosti potvrdil, že tuto péči v souzeném případě byl by zavedl, že zamítnutí stalo se jen pro nepodání přihlášky k pensijnímu pojištění; žalovaný tím, že nesplnil svoji ohlašovací povinnost zákonem mu uloženou, způsobil náklad, který by jinak byl uhrazen Všeobecným pensijním ústavem. Škoda vzniklá opomenutím včasné přihlášky Jana P. se strany žalovaného k pensijnímu pojištění je tedy s tímto opomenutím v příčinné souvislosti. Odvolací soud posoudil proto věc právně mylně, pokud vyloučil povinnost žalovaného k náhradě škody pouze z důvodu, že Jan P. neměl žalovatelného nároku na léčebnou péči proti Všeobecnému pensijnímu ústavu. Rovněž mylně posoudil odvolací soud věc, pokud zamítl žalobu také proto, že prý otec Jan P. není nemajetným a že tedy nepřešla povinnost platiti léčebné náklady na matku. V souzené věci nejde o případ § 143 v. obč. zák. Podle toho, co bylo shora dolíčeno, stihá žalovaného povinnost nahraditi náklad na léčení Jana P., pokud by jej byl nesl Všeobecný pensijní ústav. Žalovaný odepřel však nahraditi škodu, kterou svým opomenutím způsobil, a náklady léčení uhradila ze svých prostředků žalobkyně. Ježto učinila tak zřejmě v úmyslu požadovati náhradu, jest opodstatněn její nárok na náhradu proti škůdci podle § 1042 v. obč. zák. (srovnej plen. rozhodnutí čís. 10632 Sb. n. s.). Žalovaný jest však povinen hraditi škodu jen potud, pokud byl by léčebnou péči hradil Všeobecný pensijní ústav. V tom směru vytýkal žalovaný v odvolání zejména, že část nákladů na léčení Jana P. se uvolila nésti okresní nemocenská pojišťovna a že skutečně část zaplatila a dále vytýkal, že Všeobecný pensijní ústav by nebyl hradil celou léčbu Jana P.

v Tatrách, zejména pobyt v sanatoriu Dr. G. Žalovaný uplatňoval, že otec Jana P. jako ředitel nemocnice není hospodářsky a finančně tak slabý, že by byl nastal případ, že Všeobecný pensijní ústav nahradí léčení celé sám. Těmito výtkami se neobíral soud odvolací, vycházejí z jiného právního názoru a neučinil o nich skutkových zjištění. Nemohl proto rozhodnouti soud dovolací ve věci samé.

Čís. 14858.

K darování nábytku nezletilým dětem odevzdaného není třeba ani notářského spisu ani soudního schválení.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1936, Rv I 1458/35.)

Prv ý s o u d nevyhověl žalobě, již se nezletilí žalobci domáhali vyloučení nábytku z exekuce tvrdíce, že ho nabyli darem od svého otce, a to v podstatě proto, že tvrzené darování by vyžadovalo jednak formy notářského aktu jednak schválení poručenského soudu, což se nestalo. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Názor prvního soudu, že žalobci nemohli nabýti oněch předmětů darem od svého otce, poněvadž byli v oné době ještě nezletilí a darovací smlouva nebyla jejich soudem poručenským schválena, není správný, neboť dle § 865 obč. zák. osoby nezletilé, které již dokonaly 7. rok svého života, jsou způsobilé k právním jednáním, kterými pouze nabývají, avšak se nijak nezavazují. Jestliže tedy v době darování oněch předmětů žalobci ve věku 9, vztážně 17 let dostali od svého otce bezplatně zařízení pokoje s výslovným podotknutím, že jest jejich vlastnictvím, že si s ním mohou dělat co chtějí, a tito dar přijali a zařízení pokoj obývali, pak šlo o smlouvu nabývací na straně žalobců, již žalobci na sebe žádných závazků nevzali. Smlouva ta dle ustanovení § 865 obč. zák. nepotřebovala schválení soudu opatrovnického. Jest ovšem otázka, zda šlo při tom o smlouvu darovací a nebo jen o splnění vyživovacích povinností manželským otcem vůči jeho dětem ve smyslu §§ 139 a 141 obč. zák. I kdyby tu šlo o plnění těchto vyživovacích povinností po případě, pokud otcem bylo plněno nad tuto povinnost, o darování věci hmotné, movité (§ 938 obč. zák.), nebylo zde třeba zřízení notářského spisu ani v prvním ani v druhém případě, neboť tato forma pro plnění vyživovací povinnosti vůbec není předepsána a darování vyžaduje formy notářského spisu dle § 1 zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 Sb. z. a n. jen tehdy, stalo-li se bez skutečného odevzdání, kdežto v daném případě bylo ono zařízení bytu žalobcům přímo a hmotně odevzdáno ve smyslu § 426 obč. zák. (§ 944 obč. zák. z opaku). Tito majíce pro sebe titul nabytí a způsob nabytí, jsou ve smyslu § 372 obč. zák. legitimováni jako publiciánští vlastníci oněch věcí k žalobě ve smyslu § 37 ex. ř. domáhající se výroku o nepřipustnosti exekuce z důvodu jejich vlastnictví, jež exekuci třetích osob na ony předměty nepřipouští.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.